18/11/2022

Ο Μητροπολίτης Ξάνθης για την Κυριακή Θ' Λουκά

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ξάνθης και Περιθεωρίου

Το μήνυμά του για την Κυριακή Θ΄ Λουκά εξέδωσε ο Μητροπολίτης Ξάνθης και Περιθεωρίου κ. Παντελεήμων, με τίτλο "Ο Άφρον".

"Πολλοί δυστυχώς και στην εποχή μας ζουν μέσα σ' αυτή την **σύγχυση**. Συγκεντρώνουν χρήματα, κτήματα, περιουσίες, για να τα απολαύσουν μόνοι τους η το πολύ μέσα σ' ένα μικρό, στενό οικογενειακό περιβάλλον, χωρίς να ενδιαφέρονται καθόλου για τις ανάγκες της κοινωνίας, για τον πόνο και την **πείνα** , που μαστίζουν τους συνανθρώπους τους", υπογράμμισε μεταξύ άλλων.

Το μήνυμα του Σεβασμιωτάτου:

Με αυτόν τον χαρακτηρισμό προσφωνεί τον πλεονέκτη πλούσιο ο Χριστός στην

σημερινή ευαγγελική περικοπή. «Άφρον», του λέει, «αυτή την νύχτα τελειώνει η ζωή σου, Τι θα τα κάνεις όλα αυτά, που με νοσηρή ιδιοτέλεια θησαύρισες;

Ήταν εύφορη η χρονιά εκείνη, έδωσε πολλούς καρπούς και ο πλούσιος «διελογίζετο εν εαυτώ». Τι θα κάνω, πως θα τους εξασφαλίσω. Μόνος του συζητά, με τον εαυτό του συσκέπτεται. Τα όρια στα οποία κλείνονται οι σκέψεις του και οι προοπτικές του, είναι το «εγώ». Θα κατεδαφίσω τις αποθήκες μου και θα κτίσω μεγαλύτερες και θα συγκεντρώσω εκεί όλα τα γενήματά μου και τα αγαθά μου». Λες και μόνος του τα φύτεψε, τα πότισε, τα μάζεψε. Γι' αυτόν δεν υπάρχουν εργάτες που δούλεψαν, γη, βροχή, άνεμοι που βοήθησαν.

Όλα τα βλέπει σαν γεννήματά του. Γι' αυτό, αφού τα συνάξει, σκέπτεται να πεί: «Ψυχή, έχεις πολλά αγαθά, για πολλά χρόνια• αναπαύσου, φάγε, πίε, ευφραίνου». Εδώ πλέον κορυφώνεται η παράκρουση: «Ψυχή, φάγε, πίε»... Μα τι λοιπόν είναι η ανθρώπινη ύπαρξη; Έτσι ικανοποιείται; Με σιτάρι και κρασί; Τα πάντα βρίσκονται σε μια φοβερή σύγχυση στον άνθρωπο που κλείνεται αποκλειστικά στον εαυτό του, που σκέπτεται μόνο το άτομό του, που αγνοεί τους άλλους που πεινούν.

Πολλοί δυστυχώς και στην εποχή μας ζούν μέσα σ' αυτή την **σύγχυση**. Συγκεντρώνουν χρήματα, κτήματα, **περιουσίες**, για να τα απολαύσουν μόνοι τους η το πολύ μέσα σ' ένα μικρό, στενό οικογενειακό περιβάλλον, χωρίς να ενδιαφέρονται καθόλου για τις ανάγκες της κοινωνίας, για τον πόνο και την πείνα, που μαστίζουν τους συνανθρώπους τους.

Μια δεύτερη πραγματικότητα που διαφεύγει από τον άνθρωπο της **σημερινής περικοπής** είναι ότι αδυνατεί να καταλάβει πως δεν είναι μόνιμος στην γη. Όσα και αν κατορθώνουμε να συγκεντρώσουμε δεν πρόκειται να παραμείνουν για πάντα στα χέρια μας. Μια μέρα αργά ή γρήγορα θα φύγουμε από αυτήν εδώ την ζωή χωρίς καμία αποσκευή όπως ήρθαμε.

Κάποια μέρα θα ακουστεί η φωνή του Θεού: «Άφρον ταύτη τη νυκτί την ψυχήν σου απαιτούσιν από σου, α δε ητοιμάσας τίνι έσται;» Περαστικοί είμαστε απ' αυτή την γη αδελφοί. Ας το σκεπτόμαστε συχνότερα αυτό. Λέει ο Άγιος Ιάκωβος ο Αδελφόθεος: «Ατμίς γαρ έσται η ζωή η προς ολίγον φαινομένη, έπειτα δε αφανιζομένη».